

GWENDOLINE RAISSON • VINCENT BERGIER

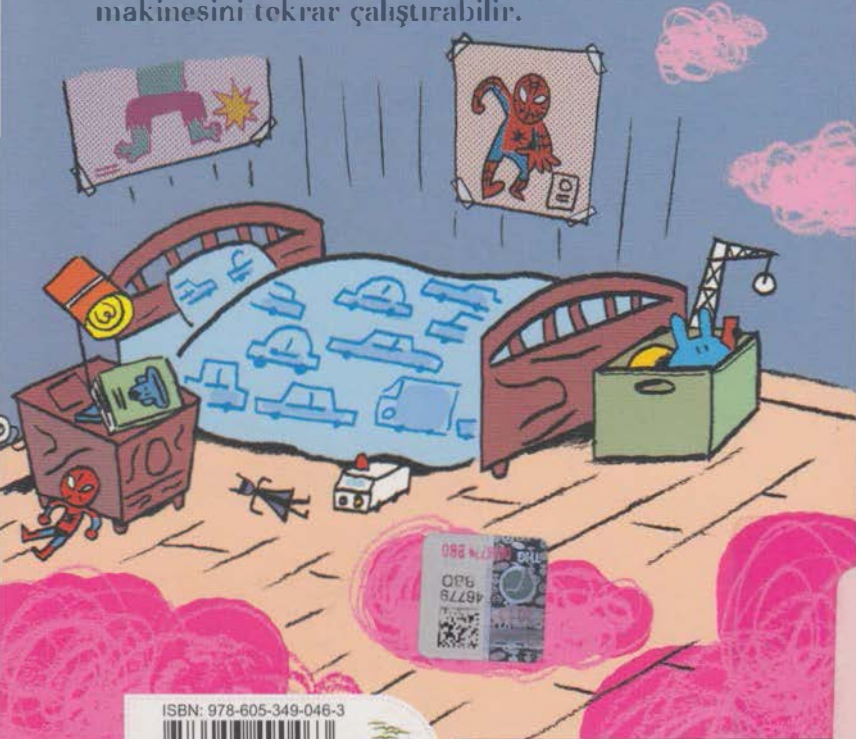
Okumayı Seviyorum 2

Alo, Süper Kahraman mı?

Alo, Süper Kahraman mı?

Babası Artur'a cumartesi günü bahçedeki çimleri biçtikten sonra Polisur-Ço'daki panayıra götüreceğine söz vermiştir. Gel gelgelim bir felaket gerçekleşir: Çim biçme makinesi bozulur. Artur'un babası makineyi bir türlü tamir edemez! Artık panayıra gidemeyeceğini düşünen kahramanımız, mektup kutusunda garip bir katalog bulur: Bir Süper Kahramanlar Kataloğu! Çok umutlanır: Belki bu süper kahramanlardan biri, çim biçme makinesini tekrar çalıştırabilir.

ISBN: 978-605-349-046-3

9 786053 490463

www.sedriyayinlari.com

4,00

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Okumayı Seviyorum 2

ALO, SÜPER KAHRAMAN MI?

Okumayı Seviyorum II-5
ISBN: 978-605-349-046-3

Özgün Adı: Allô, héros super?
Yazan: Gwendoline Raisson
Resimleyen: Vincent Bergier
Çeviren: Egemen Demircioğlu
Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2010
© Sedir Yayınları, 2012
© Egemen Demircioğlu, 2013

Türkçe Yayın Hakları Kalem Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. Baskı: Eylül 2013 (3000 adet)

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21
Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41
Matbaa Sertifika Numarası: 22398

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Alo, Süper Kahraman mı?

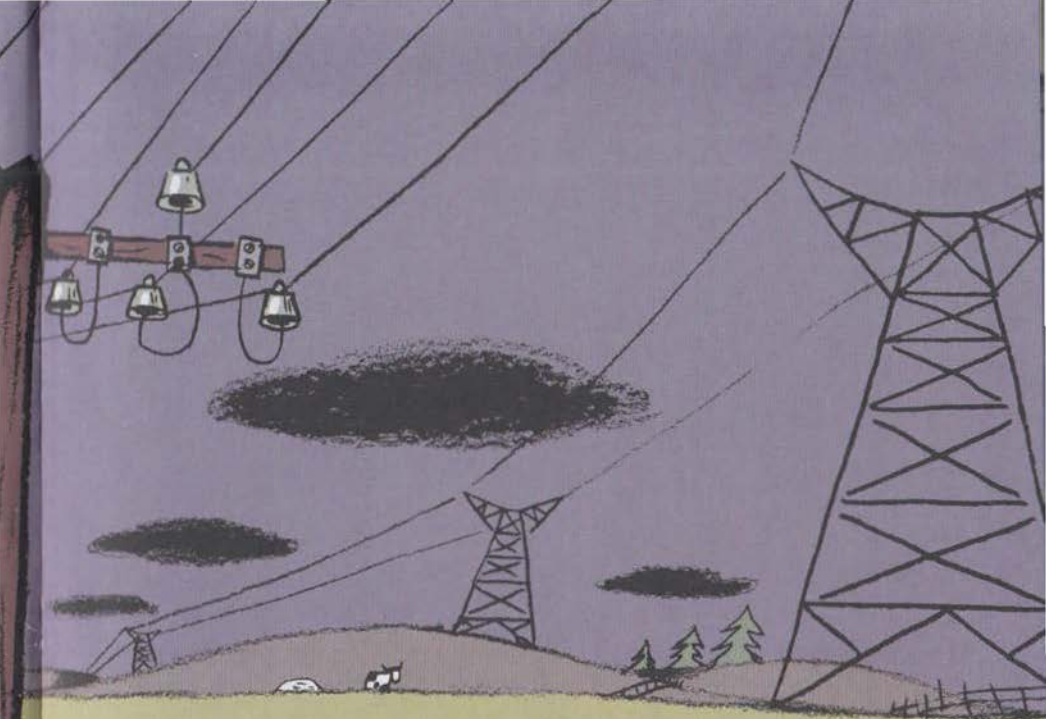
yazan
Gwendoline Raison

resimleyen
Vincent Bergier

çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

Yaşasın Köy Hayatı!

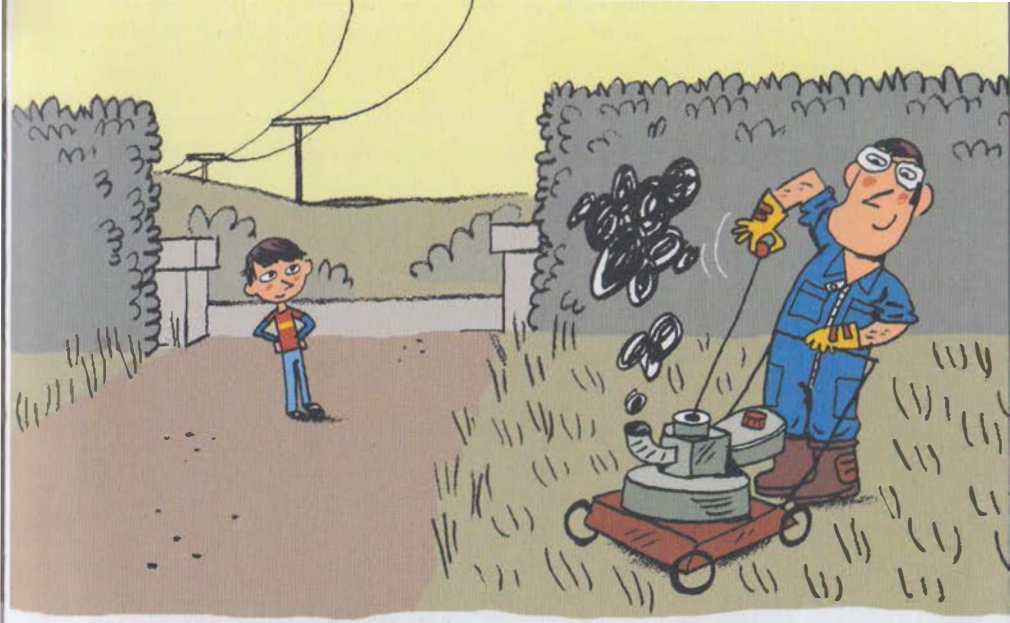
Şehir dışına taşındığımızdan beri ben, on yaşında bir çocuk olan Artur Pepin, hafta sonlarından nefret ediyordum. Üç beş evden oluşan köy gibi bir yerde oturuyorduk. Burada oturanların hepsi yaşlıydı ve ben arkadaşlarımdan binlerce ışık yılı uzaktaydım. Üstelik ağaçları ve inekleri saymaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu. Hafta içi

gene iyiydi. Okul vardı hiç olmazsa. Ama hafta sonları çok sıkılıyordum ve hava hep kötü oluyordu.

Ne var ki bir istisna olarak bu cumartesi güzel geçeceğe benziyordu: Hava güzeldi ve babam beni panayıra götürmekten söz etmişti. Panayır, komşu ilçe olan Polisur-Ço'da kuruluyordu.

Bunu düşünerek bir haftadan beri seviniyordum. Çünkü ben küçüklüğümünden beri korku tünellerine, çarpışan arabalara, başımı döndüren atlıkarıncalara, insanın

midesini ağzına getiren ters giden trenlere bayılırım.

Ne yazık ki saat tam 10.15'te, o cumartesinin iyi geçmeyeceğinin işaretleri belirdi.

Babam, bahçıvan tulumunu ve bahçıvan gözlüklerini kuşanmış, çim biçme makinesini çıkarmıştı. Motoru çalıştırmak için ipini çekti. Gelin görün ki kısa bir gürültü çıktı ama motor çalışmadı. Bunun üzerine babam bir daha denedi. Sonra bir daha. Tam sekiz kere denedi. Boşuna.

Babam, çim biçme makinesini tutkuyla sever. Onunla saatlerce vakit geçirir. Hatta

bazen bahçede biçecek çim kalmadığı zaman, yolun kenarındaki otları biçer.

Tam bir saat uğraşarak çim biçme makinesini olduğu gibi söktü, sonra bir daha topladı. Ama makine çalışmak istemiyordu.

Bunun üzerine sinirlenmeye, kötü sözler söylemeye başladı. Sonunda annem evden fırlayıp geldi:

- Niye bağıyorsun böyle?
- Bu Allah'ın belası çim biçme makinesi, diye cevap verdi babam.
- Sana şunun yenisini al demiyor mu-

yum ne zamandır? Eski püskü şeyleri biriktirme merakın yüzünden evde doğru dürüst çalışan makine kalmadı!

Babam eldivenlerini yere attı ve eve yöneldi. Çok bozulmuştu.

– Madem öyle, ben de grev yapıyorum! Benden bu kadar! Beni yok sayın artık!

Evin içinde kaybolmadan önce yavaşça,

– Aslında iyi oldu. Televizyonda Tamir Tüyoları programı vardı, dediğini duydum.

Babam için iyi olmuş olabilirdi ama benim için bu bir faciaydı.

Her Şey Bitmedi

Genelde, sevgili çim biçme makinesiyle bir tur atmadıkça babamın sakinleşmesine imkân yoktur. Böyle zamanlarda babam tam bir canavara dönüşebilir. Şimdi, bir de annemle kavga etmişti. Üstelik televizyonda Tamir Tüyoları vardı. Polisur-Ço'daki panayırı unutmaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyordu. Artık hiçbir güç babamı kanepesinden kaldıramazdı. İş yatmıştı.

Kaderime razı olmuş odama gitmeye hazırlanıyordum ki annem kapıdan mektupları almamı söyledi. Ayaklarımı sürüye sürüye posta kutusuna gittim. Mektupların arasında, benim Uzay Çocuğu adlı dergime benzeyen bir şey gördüm. Sarı kırmızı renklerine bakılırsa bu özel sayı olmalı diye düşündüm. Rahat rahat okuyabilmek için paketi alıp odama koştum. Gel gelelim Uzay

Çocuğu'nun özel sayısı yerine, paketten bir katalog çıktı. Fazla sayfası yoktu. Demek ki bu süpermarket reklamlarından değildi.

Üzerinde, “S.O.S. Gerçekten Süper Kahraman, Evrenin En İyi Kataloğu” yazıyordu. Daha dikkatlice baktım. “Sayın Pinson, Kavaklı Köyü” diye yazıyordu. Bu bizim köy. Herhâlde eskiden bizim evde oturan birine gönderilmiş diye düşündüm.

Çok heyecanlanmıştım. Kendime hâkim olamayarak kataloğun sayfalarını karıştırdım. Bir sürü garip isim yazıyordu içinde. Her birinin arkasından bir kod numarası geliyordu. Bazı isimlerin yanında bir fotoğraf veya kısa bir açıklama da yer alıyordu.

Sonra, kullanma kılavuzu diye bir yazıya rast geldim. "Tercih ettiğiniz süper kahramanı çağırmak için telefonunuzda önce 0650'yi, ardından katalogda yazan kod numarasını tuşlayın. Süper kahramanlarımızın ancak umutsuz durumlarda müdahale ettiğini hatırlatırız."

Pek inanasım gelmiyordu yazanlara ama bir kere denemekten bir şey kaybetmem diye düşündüm. Hele benim durumumun tam bir "umutsuz vaka" olduğunu düşünürsek. Bu şartlarda ancak bir süper kahraman babamın çim biçme makinesini onarabilir ve benim mahvolan panayıır ge-

zisi umutlarımı yeniden canlandırabilirdi.

Gidip telefonu aldım ve rastgele bir isim seçtim:

General Radi Topukkıran, kod 00007. Yüzyılların ötesinden insanlığı kurtarmak için geliyor. Geleneklerin ve düzenin bekçisi. Eski usullerle çalışma garantisi.

Bu fena görünmüyordu. Son numarayı tuşlamıştım ki odamda şimşekler çaktı ve bir toz bulutu içinde asker kıyafetli yaşlı bir adam belirdi.

Top Güllesi Gibi

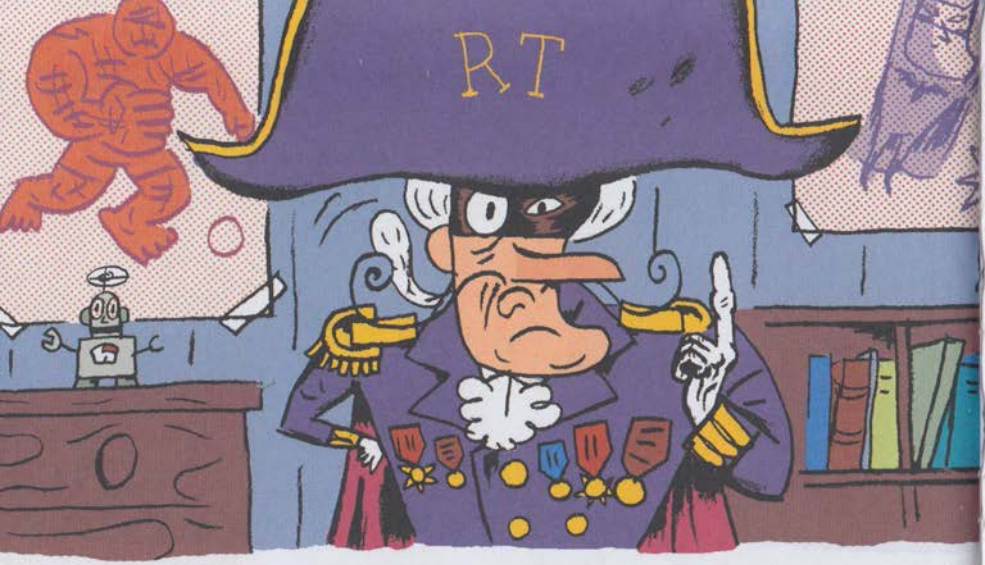
Bir süper kahraman olarak, Radi Topukkıran, Süpermen'den çok Napolyon'a benziyordu. Sert bir sesle sordu:

– Süper kahraman mı lazım oldu, ufaklık?

Dilim dolaştı:

– Eee, ööö, evet.

Radi Topukkıran, cümleleri art arda sıralamaya başladı:

– Şansın var! Karşında, bütün büyük kahramanlar tarihinin en büyüğü duruyor. En yakışıklı, en muhteşem, en büyük General Radi Topukkıran! Öyle büyük işler yaptım ki ben, hâlâ konuşulur...

Biraz düşündü.

– En azından bizim mahallede yani. Müthiş de kulak çekerim ayrıca. Meşhurumdur bu hususta. Sesimle bardakları titretirim. Ve emin ol, Radi Topukkıran yolda yürürken bütün kuşlar korkudan sağa sola uçuşurlar.

Ona derdimi anlattım:

– Şimdi şöyle: Babamın bir çim-biçme makinesi var. Bozuldu. Eğer makineyi tamir edemezsek babam beni panayıra götürmeyecek.

General heyecanla bağırdı:

– Sen o işi bana bırak, evlat! Çünkü her zaman dediğim gibi: “Radi’nin karşısında dağlar dayanmaz!”

Sonra, tehdit edici bir sesle sordu:

– Nerde o makine? Çimme makinesi miydi, neydi adı?

Ona makineyi pencereden gösterdim.

Bunun üzerine General ceketinin içinden bir borazan çıkardı ve bütün gücüyle üfle-di. Hiçbir ses çıkmadı ama buna karşılık, odanın tam ortasında bir top peyda oldu!

Heyecanla bağırdım:

- Vaaaay, tam korsanlarınkı gibi bir top bu!

Başını gururla kaldıran General, topunu okşadı ve şöyle dedi:

- Onun sayesinde bütün düşmanlarımı tepeledim. Ortalığı dağıtması için bir işa-retim yeter!

Aslında, bir topla babamın çim biçme makinesini nasıl tamir etmeyi düşündüğünü anlamamıştım. Bunu ona sormaya hazırlanıyordum ki aniden toptan bir gülle fırladı.

Gülle açık olan pencereden çıktı. Gide gide benim patenlerimin üzerine düştü ve onları ezdi!

Güm diye bir patlama. Ardından çıtır çıtır çıtır diye birtakım sesler. Sonra her şey sustu. Geriye sadece bir duman bulutu kaldı.

Yıkılmış bir hâlde General'e döndüm. Kendinden çok memnun görünüyordu.

– Evet ufaklık, şu tekerlekli şey artık canını sıkamayacak! Ne diyordun buna, çimme makinesi mi, neydi?

– Hayır, onlar benim tekerlekli patenlerimdi!

– Tekerlekli paten mi? Neymiş o? Hiç duymadım, diye cevap verdi General, mağrur bir ifadeyle.

Sonra bir asker selamı çaktı ve geldiği gibi bir duman bulutunun içinde ortadan kayboldu. Topunu da yanında götürdü.

Hassas Ruhlu Bir Robot

Bahçeye koşup patenimden kalan parçaları topladım. Geçerken annem sordu:

- Neydi odadaki patırtı?

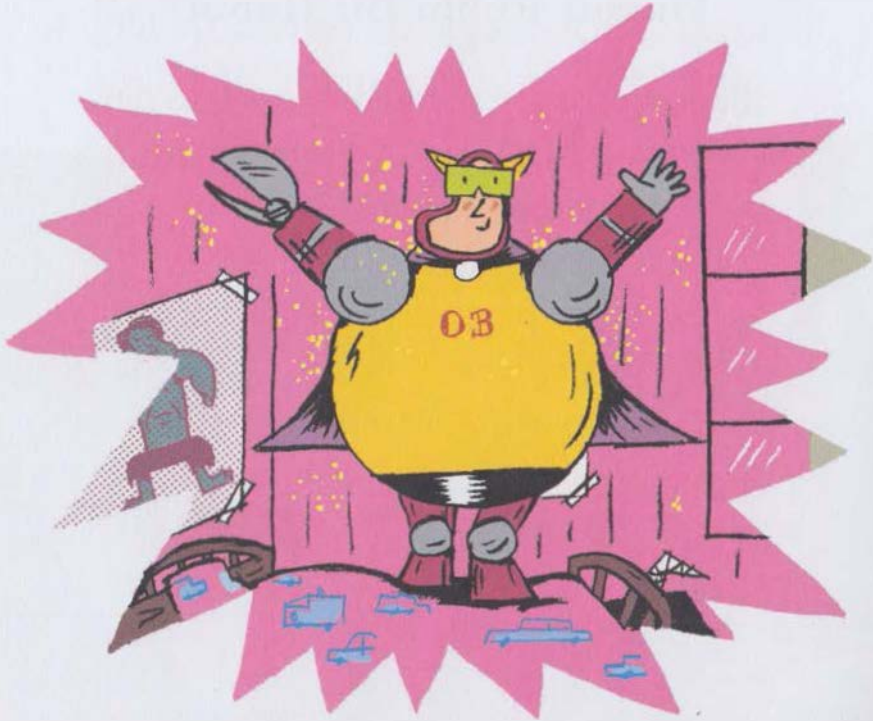
Hemen bir şey uydurdum:

- Hiç,.... kitaplarımı düşürdüm de.

Annemin içi rahatlamıştı. "Birazdan sofraya oturuyoruz." diye de haber verdi. S.O.S. Gerçekten Süper Kahraman'la bir kere daha şansımı deneyecek kadar zamanım vardı.

Bu sefer isimleri tek tek dikkatle inceledim. Sonunda, Ozak'tan Gelen Bozak'ta karar kıldım. Onu daha önce televizyonda görmüşüm gibi geldi bana. Telefonda kodunu tuşladım ve anında yatağımın üzerinde uzay robotu gibi bir adam belirdi. Etrafına pırıltılı pullar saçarak gelmişti.

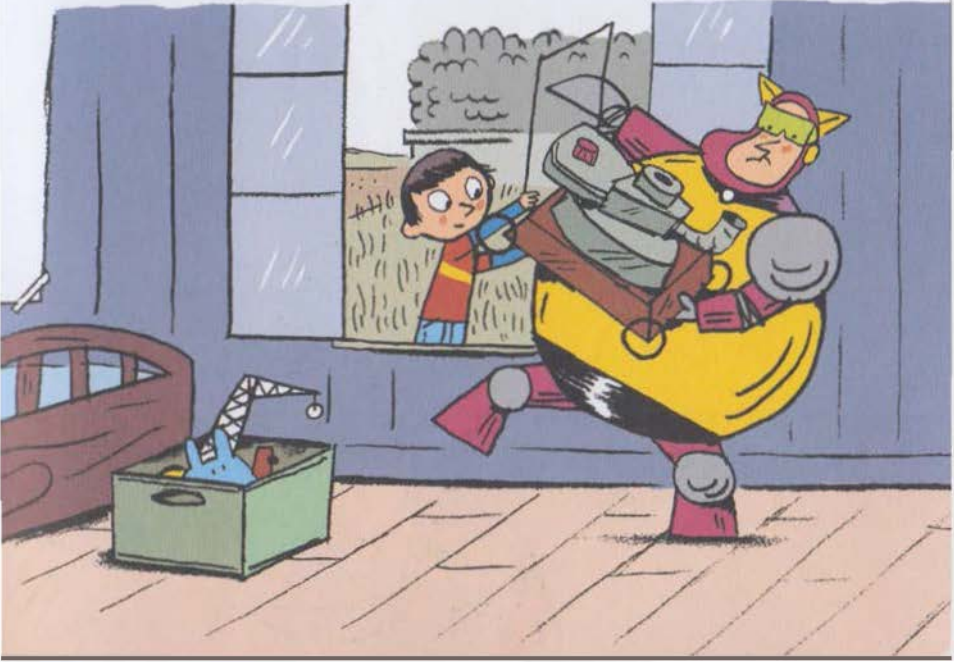

Ona hemen,

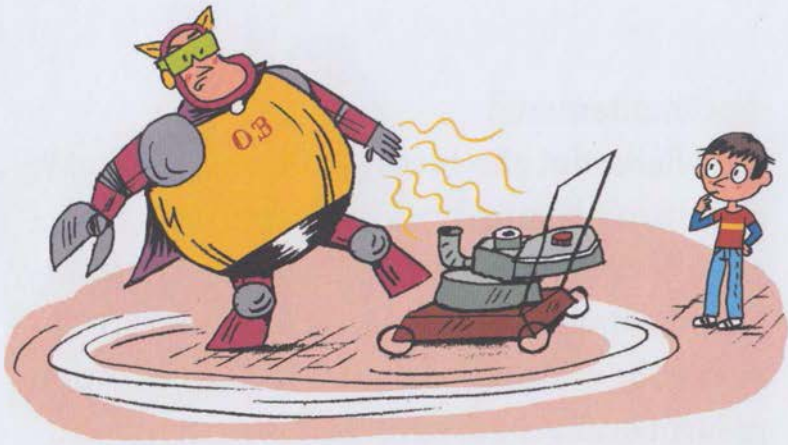
– Babamın çim biçme makinesini hayata döndürebilir misiniz, diye sordum.

– Sorun yok, küçük dostum. Karşında bütün zamanların en büyük kahramanı duruyor! Ben Ozaklı Bozak. Mucizevi kurtarışların kralı. Galaksinin en modern robotu. Şu çim biçme makinesi meselesini anında çözeceğim şimdi.

Onun talimatı üzerine gidip dışarıdan çim biçme makinesini getirdim. Makineyi pencereden içeri sokmama yardım etti.

Ozaklı Bozak hemen makinenin etrafında turlar atmaya başladı. Bu arada biyonik ayağını da çeviriyor, bir yandan da uzay dalgaları gönderiyordu. Sonunda kuvvetle bağırdı:

– Yüce Ozak adına, Koca Bozak'ın gücü benimle olsun!

Onun işareti üzerine makineyi çalıştırmak için motorun ipini çektim. Ama hiçbir şey olmadı. Ozaklı Bozak uzay gözlüklerini düzeltti ve daha yüksek sesle tekrar etti:

– Yüce Ozak adına, Koca Bozak'ın gücü benimle olsun!

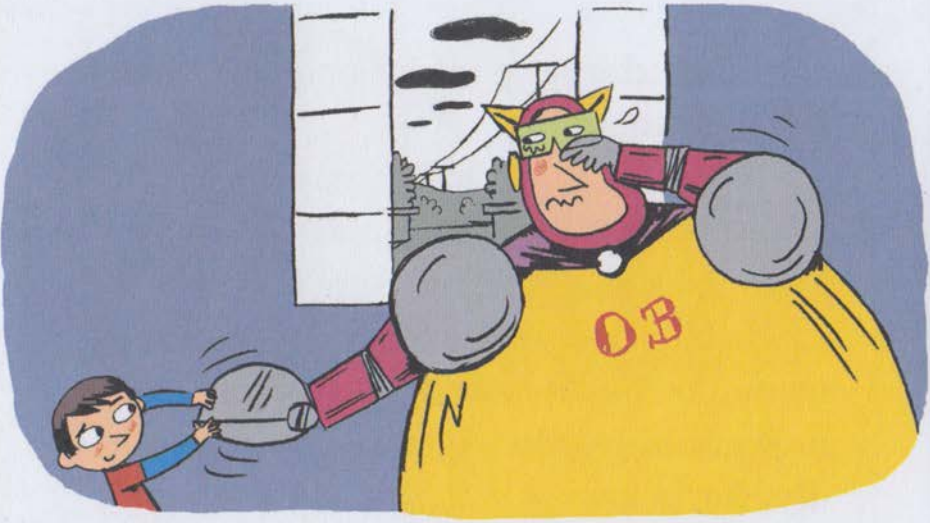

Gene hiçbir şey olmadı. Sonunda Ozaklı Bozak sinirlendi:

– Hooooop! Yüce Ozak! Uyuyor musun? Kimse yok mu orada kardeşim? HUUUUU? Yüce Ozak adına dedim. Sağır mısın?

Hiçbir şey olduğu yoktu. Süper kahra-
manım bu başarısızlıktan dolayı çok üzül-
müş görünüyordu. Ağlamaya başlayacak
diye korktum.

Onun için el yerine kullandığı kısılcacını sıkarak ona teşekkür ettim:

– Önemli değil Bozak Bey. Siz elinizden geleni yaptınız. Sizin şimdi kurtarmanız gereken, hayatı tehlikede olan bir sürü insan vardır. Ben sizi tutmayayım. Uğradığınız için teşekkür ederim.

Bu sözlerim üzerine, Ozaklı Bozak göz yaşını sildi. Önümde eğilerek fiyakalı bir selam verdi ve kendi etrafında dönmeye başladı. Git gide hızlanarak döndü, döndü sonunda havalanıp tıpkı bir kuyruklu yıldız gibi gökyüzünde gözden kayboldu.

Doğru Soruyu Sormak

Acaba bu süper kahramanların hepsi şarlatan mı diye kendi kendime sormaya başlamıştım. Ama öğle yemeğinden sonra kendimi tutamayıp yine kataloğun içine daldım. Bir isim dikkatimi çekti: Profesör Pişpirik. Her nevi bilim adamlığı ve araştırmacılık işleri. Her tür fizik, aritmetik ve mekanik problemlerinizi için.

Bu sefer adamımı bulmuştum! Hemen numarasını çevirdim.

Ama son rakamı tuşlarken 9 yerine yanlışlıkla 8'e bastım. Bir an, karşıma yine inanılmaz garip bir yaratık çıkacak diye korktum. Hemen kapattım telefonu. Sonra, doğru numarayı çevirdim. Ama bana telesekreter cevap verdi: "Üzgünüz. Haftada ancak üç süper kahraman arama hakkınız vardır. Lütfen daha sonra arayınız. Üzgünüz. Haftada ancak üç süper kahraman..."

Kapattım telefonu. Bozulmuştum. İşte o anda, küçük bir gürültü duydum. Yerimden sıçradım: Benim yaşlarımda bir kız, pencerenin kenarına oturmuş etrafına bakınıyordu. İki saç örgüsünü tepesinde birleştirmişti. Üzerinde kırmızı çizgili sarı bir elbise vardı.

Hakikaten bugün uğursuz bir günümdeyim diye düşündüm. Modası geçmiş bir Napolyon'dan, bunalıma girmeye hazır bir uzay robotundan sonra şimdi de babamın bozuk çim biçme makinesini onarmak için sarı etekli bir kız göndermişlerdi bana!

Ayağa kalktım. Kızı, süper kahraman arkadaşlarının yanına göndermeye kararlıydım. Ne var ki kız, konuşmama fırsat bırakmadı:

– Merhaba. Benim adım Lulu Pinset. Senin adın ne?

– Eee.... Artur. Artur Pepin.

– Aa, çok az rastlanan bir isim bu. Nereden geldiğini biliyor musun? Karolenj kralı

Kısa Boylu Pepin'le bir ilgisi olmasın?

– Bilmiyorum...

Kız heyecanla sesini yükseltti:

– Ne? Hiç annelere isminin anlamını sormak aklına gelmedi mi? Sen annen babanla hiç konuşmaz mısın? Küs müsünüz yoksa? Senin şu yer küre... Pille mi çalışıyor yoksa şebekeye mi bağlı? Peki, teleskopundan Jüpiter görülebiliyor mu?

Bu kız durmadan sorular soruyordu. Başım dönmüştü. Sözünü kesip ona şöyle dedim:

– Eğer çim biçme makinesi için geldiyse buna gerek yok. Kimse onu çalıştırmayı

başaramıyor. Zaten ben yanlış numara çevirmiştim...

Çim biçme makinesine yaklaştı:

– Bu mu çim biçme makinesi? Bu kadar eskisini hiç görmemiştim! İnanılmaz bir şey! Nasıl çalışıyor?

– İşte onu diyorum. Çalışmıyor.

– Onu anladım. Yani, termik motorlu mu yoksa elektrikli mi demek istiyorum. Bıçağı nasıl? Kavramalı mı?

Kulaklarıma inanamıyordum çim biçme makinelerinden anlayan bir kız! Ona aklımdan geçeni söyledim:

– Bu işlerden iyi anlıyorsun!

– Her şey nasıl çalışır çok merak ederim, hepsi bu, diye cevap verdi gülümseyerek.

Sonra tekrar soru sormaya başladı:

– Peki ya çiçekler? Ne çiçeği bunlar? Sen-ce bunlardan kurutsak nasıl olur? Çiçek kurutmayı ilk kim akıl etti acaba?

Tam o sırada babam odamın kapısını açtı. Önce yatağımın yanında duran çim biçme makinesini gördü. Sonra Lulu Pinset'i.

Şaşkınlıkla bir makinesine bir kıza bakıyordu. Sonunda sordu:

– Ne yapıyorsunuz benim çim biçme makinemle?

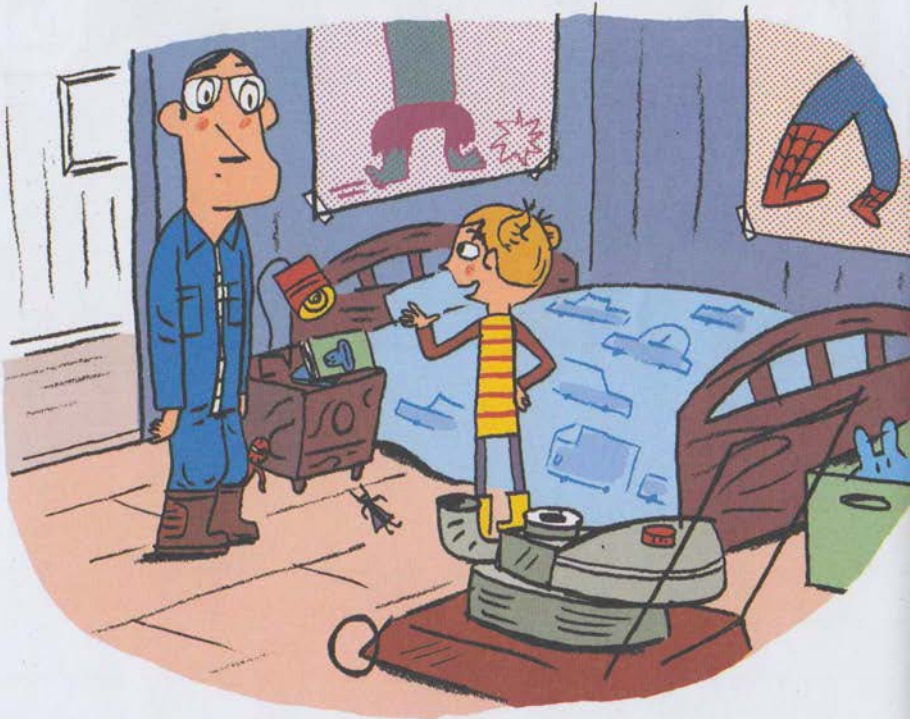
Süper kahraman kız, hiç bozuntuya vermeden cevap verdi:

– A, bu makine sizin mi? Merak ettim acaba bu model yandan supaplı mı?

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Lulu Pinset, son derece sevimli bir gülümseyişle konuşmaya devam etti:

– Yok. Tabii değildir herhâlde. Bu kadar eski bir makinede yandan supap olmaz. Eee? Çalışmıyor mu?

– Yok, çalışmıyor. Yapacak bir şey yok, diye homurdanarak cevap verdi babam. Mesele aklına gelince tekrar morali bozulmuştu.

– Peki, ne tip benzin koyuyorsunuz? Süper mi? Kurşunsuz mu?

Babam o anda donup kaldı. Bayılacak zannettim. Ama bayılacağına, elini alnına vurdu:

– Tabi ya! Benzin! Benzini bitmiş!
İnanamıyordu:

– Ben nasıl bunu akıl edemedim? Ne salağım!

Lulu Pinset ile ben birbirimize baktık. Biraz şaşırmıştık. Babam hiç vakit kaybetmeden hangara koştu ve bir bidon benzinle geldi. Üç dakika sonra çim biçme makinesi neşeyle patırdıyor, babam hayatının en güzel çim biçme operasyonuna girişmiş bulunuyordu.

Önümüzden geçerken bağırdı:

– Bitirir bitirmez Polisur Ço'ya gidiyoruz.

Kim Bu Kız?

Lulu Pinset sordu:

– Poli’de ne yapacaksınız?

– Panayıra gideceğiz.

– Harika! Ben de gelebilir miyim sizinle?

Ben onun ötekiler gibi aniden ortadan kaybolmasını beklemiştim hâlbuki. Şimdi bu kız bana iyice garip görünmeye başlamıştı.

Biraz utanarak ona sordum:

– Peki... sen... süper şey... değil misin? Yani... uzaya dönmeyecek misin? Ötekiler gibi?

– Sen neden bahsediyorsun Allah aşkına, diye güldü Lulu Pinset. Benim uzayda yaşadığımı mı zannediyorsun? Ben sizin evden iki yüz metre ötede oturuyorum.

– Ne?

– Evet! Şurada gördüğün ev var ya! Yeşil panjurlu. İşte o bizim ev. Komşu sayılırız yani. Sizin köye taşınmanıza ne kadar sevindim anlatamam. Burada tek başıma çok sıkılıyordum...

Ona sordum:

– Niye daha önce hiç karşılaşmadık?

– Ben tatildeydim, dedemin yanında.

Okulların açılmasına yetişemedim.

Düşündüm...

– Peki, sen şimdi S.O.S. Gerçekten Süper Kahraman'dan gelmiyor musun?

Bana baktı. Çok şaşırılmış görünüyordu:

-- Sen S.O.S. Gerçekten Süper Kahraman'ı nereden biliyorsun?

– Bu sabah mektup kutumuzda buldum, dedim.

Lulu kaşlarını çattı. Sonra yüzü aydınlandı:

– A, tabii ya! Postacı yanlış kapıya bırakmış!

Bu sefer anlamadan bakma sırası ben-
deydi. Bana açıkladı:

– Dedem bana son kataloğu göndere-
ceğine söz vermişti. Ama herhâlde postacı
kapıları şaşıırıp size bıraktı.

Hâlâ anlamıyordum:

– Sayın Pinson sen misin yani?

– Evet. Aslında benim adım Lucette
Pinson'dur. Ama bana herkes Lulu Pinset
der. Neyse. Önemli olan kataloğun gelmiş
olması. Öyle değil mi? Onu kullanmaya
kalkmamışsındır umarım?

Başımı eğdim. Çok mahcuptum.

– Evet, kullandım. Ama işe yaramadı...

Lulu gülmeye başladı:

- Âlemsin! Bu katalog, Emekli Süper Kahramanlar Derneği tarafından çıkarılır. Artık uzun zamandır dünyayı kurtarmıyorlar. Onların yerine daha modern süper kahramanlar var şimdi. Ama yine de ara sıra insanlığa hizmet etmekten geri kalmıyorlar. Anahtarını evde unutmuş yaşlı bir kadın, damda kalmış bir yavru kedi filan olduğu zaman mesela.

- Senin deden de mi eski süper kahramanlardan?

- Evet. Kariyerinin en parlak günlerini altmışlı yıllarda yaşamış...

Tam bu sırada Lulu Pinset, bizi dinleyen kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra sesini alçaltarak bana bir şey anlattı:

– Dedem, emekli olduğundan beri beni bir süper kahraman kız yapmaya çalışıyor. Çok istiyor bunu. Bende cevher varmış ve yakında benim de süper kahramanlık sıram gelecekmiş. Ama sakın kimseye söyleme! Bu bir sır!

İtiraz ettim:

– İyi ama senin süper güçlerin yok ki?

Alındı:

– Babanın çim biçme makinesini kim tamir etti peki?

Pek ikna olmamıştım:

– Eh, o da doğru bir yerde, dedim.

Lulu'nun damarına basmıştım galiba.

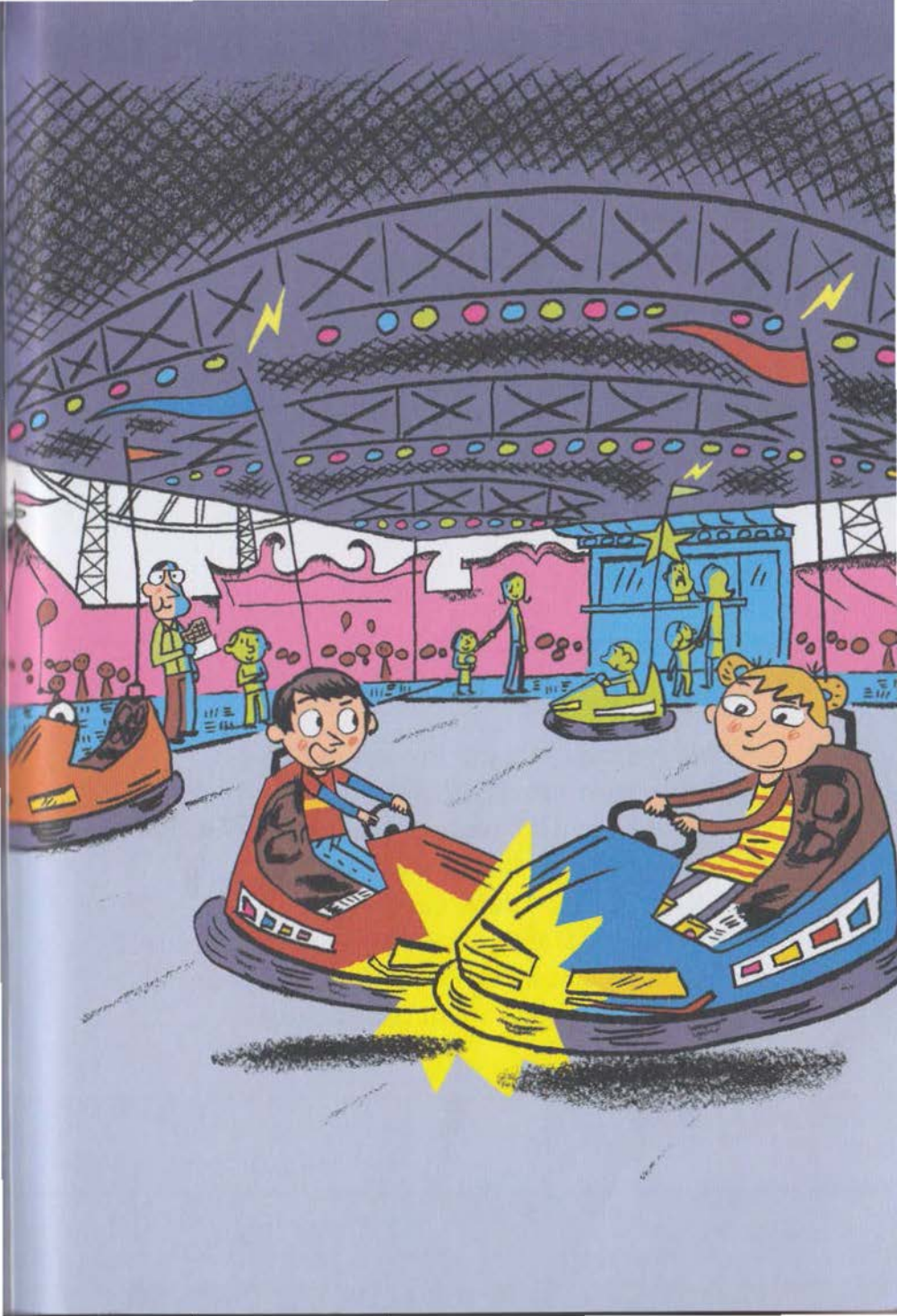
Heyecanla sesini yükseltti:

– Dünyayı kurtarmak denince insanların aklına hemen üzerine bir pelerin geçirmiş kaslı bir adam geliyor. Benim ise başka bir yöntemim var: Sorular sormak. Devamlı sorular sormak. Durmadan sorular sormak. Pek havalı bir teknik değil tabi ama emin ol çok şaşırtıcı sonuçlar verebiliyor. Neticede, Radi Topukkıran'ın tarih öncesinden kalma topundan daha işe yaradığı kesin.

Ben artık hiçbir şey söyleyemediğimden ekledi:

– Peki şu panayır. Bugün mü yoksa yarın mı gidiyorsunuz? Ben hep merak etmişimdir çarpışan arabaların nasıl çalıştığını.

O anda nedense köyde bundan böyle artık hiç sıkılmayacağımı anlamıştım.

Gwendoline Raisson

1972 yılında doğan yazar, gazetecilik yaptı, radyo ve televizyonlarda çalıştı. Kelimeleri tersten söyleyerek konuşmak gibi bir kabiliyeti vardır.

Ayrıca, hıçkırığı durdurmak için tam beş yöntem geliştirmiştir. Ağzıyla tavşan taklidi de yapabilmektedir. Ve tabii bir de çocuk hikayeleri yazmaktadır. Roman ve albümleri Fransa'da birçok yayınevi tarafından yayımlanmıştır.

Vincent Bergier

1968 yılında, Doğu Fransa'nın küçük bir kasabasında doğdu. Çocukken, en sevdiği resimli roman kahramanlarının resimlerini yaptı: Red Kit, Örümcek Adam, Goldorak...

Onun için bu kitabın süper kahraman tiplerini çizerken hiç güçlük çekmedi! Çocuklara yönelik birçok kitap ve çizgi roman resimlemiştir.